

публиканеца Мабли, роялиста Малзербъ, парламентариста д'Епремениль и дори самото духовенство, когато му поискали да си плати данъцитѣ, които му се полагаха да плаща, всички въ единъ гласъ повтаряха: генералнитѣ щати! Тѣ ги искаха безъ да щѣтъ да му знаятъ що ще произлѣзе отъ това, както въ безнадежни болѣсти употребляватъ лѣкове, чието дѣйствиe на е добръ опрѣдѣлено.

Но що може да се сѣди отъ това, ако не ясно съзнатото отъ всички убѣждение, че надъ всичкитѣ съществуващи политически власти има още една, послѣдняя инстанция — властта на народа. Много отдѣлни гласове призоваваха тоя върховенъ сѣдия, но тѣ оставаха безъ отзивъ до деня въ който цѣла Франция стана и повтори съ могъщия си гласъ същия призивъ.

До тогава кралското правителство можаше да стане на чело на реформи и да ги извърши въ съгласие съ народа, което и очакваха отъ него. Сега времето за реформи бѣше минало, удари часътъ на революцията.

Генералнитѣ щати бѣха свикани на 8 августъ 1784 година за да се сберѣтъ на идущата година. „Това бѣ най страшната вълна“, казваше Некеръ.

---

### ГЛАВА III

**Принципитѣ на 1789 година вписани въ запискитѣ на генералнитѣ щати.**

Свикванието на генералнитѣ щати бѣше една побѣда на общественото мнѣние надъ краля, цѣлия палатъ и даже самитѣ парламенти, които го бѣха поискали въ минутата на раздражено състояние.